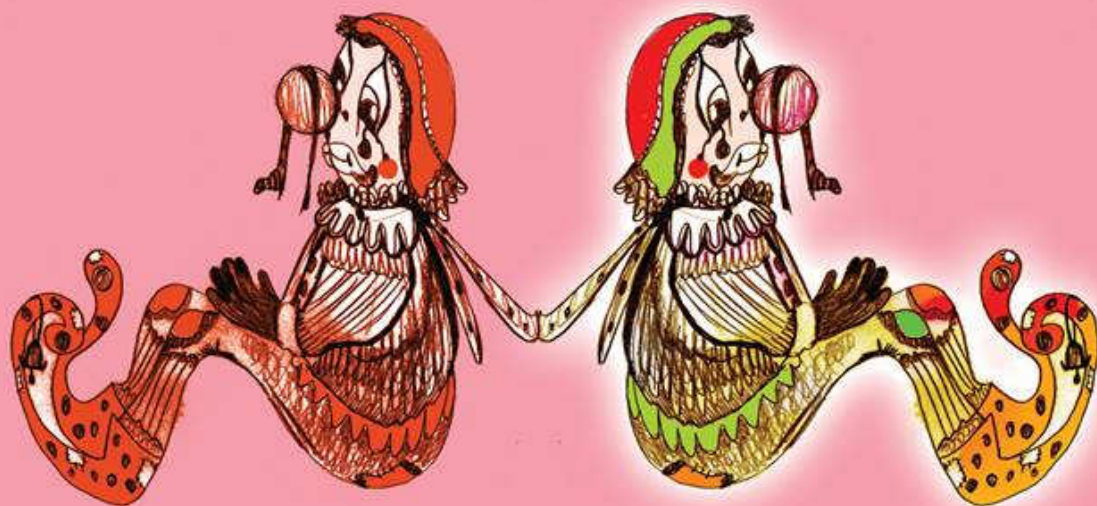

G. Joo Katalin

*Mesegyöngyök-
gyöngy mesék*

illusztrálta: Albert Katalin

G. Joó Katalin

**MESEGYÖNGYÖK,
GYÖNGY MESÉK**

Illusztrálta: Albert Katalin

*„Mesegyöngyből gyöngy mese,
gyöngy meséből szép zene.
Ezt a zenét hallom én,
Mesekertem rejtekén.”*

TARTALOM

Boszorkányok éjszakája
Cvekedli
Markó és Gyöngyike
Ceszlelaki
A legszebb szó
Csillagvirág
Szipirtyóka
Mesél az erdő – Jeromos megjavul
„Elfelejtett szavak” szökőkútja
Katica karácsonya
Napvirág
Rezeda, a bohócdoktor

Boszorkányok éjszakája

A boszorkányok éjszakája egy évben egyszer van, a neves Luca napon. Ilyenkor mindenhol érkezik a banyák a Papatippa hegyre. Tanácskoznak, tapasztalatot cserélnek. A megbeszélések után vad banyatáncba kezdenek és virradatig mulatnak. A morgoncok, a boszorkányok apró szolgálói tálalják fel a finom étkeket, italokat. Minden magára valamit adó boszorkány megjelenik e rendezvényen. Nadragulya, a főboszorkány is erre a napra készülődött. Mielőtt felkente volna arcára a ránctelenítőt, felhívta varázsló barátját, hogy őt is elhívja a boszorkányok ünnepére.

Mérgesen lecsapta a banyamobilt:

– Ez nem lehet igaz! Szegény Frottentotten varázsló barátom teljesen megzizzent, meggárgyult! Azok a kis semmirevaló játékok túljártak az eszén. Átváltoztatták **JÓVÁ!!!** Felhívom, és csak hebeg-habog, hogy ő ilyen jó meg olyan kedves. Sőt! Még rám se akar emlékezni! No, nem baj! Akkor nélküle megyek a legnagyobb boszorkány eseményre. Már alig várom, hogy találkozam drága banyatestvéreimmel! Ilyenkor megbeszéljük az éves teendőket, mindenki beszámol arról, mit rontott el, varázsolt át. Szeretnék jól kinézni erre az alkalomra! Börke! Karmolka! Gyertek ide!

Börke az egér, Karmolka a macska, máris Nadragulya előtt álltak. Ő közben a tükrében nézegette magát.

– Ó, a bőröm! Csupa ránc! És az orromon ez a csodás bibircsók! Ez remek! És a belőle kiálló három szőrszál! Ez igazán irigylésre méltó! Börke, köpj ide, mert

egérköpetre is szükségem van az arcpakolásomhoz. Karmolka! Folyasd ide ebbe a tálkába a nyáladat! Összekeverem, majd jön hozzá egy kis ebnyelvfű, egy kis bolondító beléndek. Kész a kence. Ettől még ráncosabb, még szebb leszek! Banyabarátnéimat megüti a guta, ha meglátnak. Hogy fognak irigykedni! Mindjárt felkenem a pakolást és lefekszem pihenni egy cseppecskét.

Dúdolni kezdte a boszorkányok indulóját:

„Eljött végre a nagy nap,
a boszorkányszombat...”

Ekkor megszólal a banyamobil.

– Halló! Ki beszél? – kérdezte rekedt hangon. – Ki zavar a délutáni szépítgetésemben?

– Kedves Nadragulya, Beléndek vagyok! Olyan rég nem beszélünk! Ugye jössz a boszorkányszombatra?

– Igen, persze, épp most készítettem egy csodás kenceficét, amitől még ráncosabb, még szebb leszek! Most akartam magamra kenni, de megzavartál.

– Óh, igazán megadhatnád a ráncosítókrémed receptjét!

– Tudod, ez az én titkos katyvaszom. Ennek az összetételét még neked sem árulhatom el. Van egy másik receptem, ami majdnem ilyen hatékony, mint ez. Azt elmondhatom, ha érdekel.

– Persze, hogy érdekel! Én pedig cserébe viszek neked a szuperszonikus seprűt. Úgy tudsz száguldozni majd velem, hogy csak na! Ördögfü a fogantyúja, de majd meglátod!

– Köszönöm! Akkor diktálom a ráncosító receptjét: Nos: kell hozzá egy kis... – halk suskusolásba kezdtek, nehogy valaki meghallja a recept hozzávalóit.

– Köszönöm, ráncosképű barátnőm, akkor találkozunk három nap múlva!

Elérkezett a várva várt nap! A banyák a Papatippa hegy csúcsán gyűltek össze. A megbeszélés után megtekintették a boszorkánymunkát segítő újdonságokat.

– Én annak örülök, hogy megmutatták az új hiperendikus varázsgömböt! – lelkesedett Vulfilia. – Ilyet én is veszek magamnak! És az az ördögpata formájú nyomkövető! Remélem, hamar elkezdik a gyártását! Mennyire megkönnyítik majd a munkánkat!

– No és mit szóltok a legújabb banyamobilhoz? – kérdezte kíváncsian Csi-csorka. Mennyi mindent tud! Látod azt is, akivel beszélsz! És a csengőhangja! A legújabb boszisláger lehet hallani! No és mennyivel kisebb, mint az előző típus! Mindössze 1 kg!

– Ó, az a dizájnos boszikalap és hozzá az a csodás varázspálca! – áradozott Fabióla. – Na, én azt fogom megvenni magamnak! Alig várom, hogy bekerüljön a Boszorkánymárketbe! Olyan szép leszek benne!

Aztán a száz boszorkány vad éneklésbe, táncba kezdett. Bikakoponyába bőlét öntöttek, amiben ördögfülek, farkincák úszkáltak. Boszorkányok kedvenc csemegejét szolgálták fel a morgoncok: a banyaujjat formázó süteményt és a koponya formájú tortát. A patkánykoktélnak óriási sikere volt. Mikor kitáncolták magukat, pihenésképp iszogattak, eszegettek.

– Én a patkánykoktél receptjét szeretném megkapni! Annyira fantasztikus, hogy mindennap ezt kortyolgatnám! – szolt Nadragulya.

– Én már elkértem a hozzávalókat. Igaz, az a kis nyomoronc morgonc, aki azért van, hogy minket szolgáljon, nem önszántából árulta el, kellett egy kis szorongatás, egy kis ráhatás...

– De aztán már nyögte-köpte a receptet – válaszolta Ribilla. – Csak az arányokat nem tudom, azt nem árulta el, mert azt ő sem tudta. De ki fogom kísérletezni!

Egyszer csak bejött egy morgonc, szemtelenül így kiáltott:

Vasorrú bába,
túrós a pofája,
görbe az orra,
csorba a foga.
Nyakán egy golyva,
lába meg torzsa,
a ruhája: csupa-csupa bolha!

A morgonc nevetve kinyújtotta a nyelvét, számárfület mutogatott a banyáknak, aztán nyakába kapta a lábát és rohanni kezdett.

– Ez volt az a kis nyomorult morgonc, akit az előbb megszorongattam és elárulta a patkánykoktél összetevőit. Kapjuk el! Adjunk neki! Utánam! – ordította Ribilla.

– Adjunk neki! Kapjuk el! – visította, ordította a többi banya is és a morgonc után eredtek.

– Ezek megőrültek! Ahelyett, hogy elvarázsolták volna valami rágcsálóvá, futkosnak itt – mondta ajkát lebiggyesztve Nadragulya.

– Ugyan hagyd, ezek még fiatalok, csak 112 évesek. Tudod, kell nekik egy kis banyatorna! Így lesznek a banyák fittekek! Ez a banyafitnessz! – vihogott Beléndek.

Megcsörrent Beléndek banyamobilja.

– Halló, ki beszél? – kérdezte. – Á, kedves Mélami! Miben segíthetek? Kit kell eltenni láb alól? Senkiit?! Á... pedig most kísérleteztem ki egy szuper mérget, neve: banyaturmix. Egy csipet beléndek, egy kis csucsorka, két levél kecskerágó, egy kis szőrös moha meg gombaspóra, no meg egy falatnyi maszlag. Ezeket összekeverem 10 csepp denevér vérrel, 3 csepp rókanyállal, 7 kanálka varjúköpettel, s az ízesítés kedvéért csurgatok még bele egy kis mézecske. Színezem egy-két csepp ördögvérrel. Ezt aki megissza, tuti biztosan alulról fogja szagolni az ibolyát! – és vészjósló hangon nevetni kezdett. – Gyöngyharomatot eltüntetni... szóval csak el kell tüntetni... Na, jó! Persze azt is vállalom. Viszhall!

– Kedves barátném, mennem kell. Boszi-puszi! Pá!

Beléndek rápattant seprűjére, s már el is tűnt. Nadragulya kihörpintette a patkánykoktélját és ráült az ajándékba kapott söprűjére, és huss! Elrepült.

A többi banya tán még most is üldözi a kis morgoncot, ha utol nem érte.

Varázslás és mágia,
Ez volt a boszorkányok nagy napja!

Cvekedli

Valahol, ahol a Ciróka patak csörgedezik és befut a Cibere folyóba, ott lelhetünk Kerekecske erdőre. Itt élt a három jó barát: Cvekedli, Áfonya és Boróka, az erdei tündérnek, Cseperkének segítő manócskái. De olykor sok borsot törtek az orra alá a rosszcsont manók. A múltkor is elcsenték a varázspálcáját a gazfickók. Ezért a Tündérek Tanácsához fordult, mitévő legyen, hogy ez többet ne fordulhasson elő. Komoly büntetést szabtak ki rájuk. Az erdő összes szemetét el kellett takarítaniuk, amit a gondatlan látogatók ott hagytak. Szégyelltek is magukat minden egyes felszedett koszos és bűdös hulladék zsákba pakolása közben.

– Enyhítsük meg a tündérek szívét valamivel! – javasolta Áfonya. – Hátha akkor visszavonják a büntetésünket.

– Nagyon jó ötlet! – helyeselt Cvekedli –, de mivel járjunk a kedvükben? Tercia, Ajra és Szafira olyan szigorúak! Valami nagyon szuper ötlet kellene!

– Gondolkodjunk, gondolkodjunk! – mormolta Boróka.

– Mi lenne, ha megint elemelnék Cseperke varázspálcáját, csak most jó dolgokat varázsolnánk – morfondírozott Cvekedli. – Mert ugyebár a múltkor nem tetszett Bonbonnak, a kismókusnak, hogy a bozontos farkincáját sokkal rövidebbre varázsoltuk. Svindli, a róka sem örült a pöttyös bundájának. Pedig, aki meglátta, jókedvre derült tőle.

– Hát igen! Szuri, a sünöcske sem díjazta, hogy a tüskéit színjátárszósra varázsoltuk. Nem is értem, pedig igazán jól állt neki! – vigyorgott Boróka.

– De ha megint elveszük, azt, ami nem a mienk, az rossz, nem?! Hisz épp ezért is kaptuk a büntetést! – jegyezte meg halkán Áfonya.

– Igaz, igaz – bólogattak a többiek.

Ekkor meglátták Macókát, a kis bocsot, aki szomorúan, lehajtott fejjel közeledett.

– Na mi zujs, bocsika? Nincs ma vacsika? – kérdezte szemtelenül Cvekedli.

– Ne viccelj! Nincs kedvem a mókázáshoz! Nemsokára december hatodika lesz.

– Igen és akkor mi van? Na, mi van? – kérdezte pimaszul Cvekedli.

– Hát nem tudjátok?! Akkor van Mikulás napja! Tudjátok, annak, aki jól viselkedik, visz valami meglepetést – sóhajtott Macóka. – A Kerekecske erdőben még sosem járt. Három éves vagyok, de még egyszer sem kaptam tőle ajándékot.

– Mi is rég óta itt lakunk, de a Mikulást még mi sem láttuk – mondta Boróka.

– Azt sem tudja, hogy létezik ez az erdő, és hogy itt is vannak, akik várják és nem csintalankodnak, mint egyesek – nézett a három manóra jelentőségteljesen Macóka. – Olyan jó lenne, ha hozzánk is eljönne! – sóhajtott szomorúan és tovább cammogott.

– Hallottátok! Mikulás! Ez az! – kiabálta Cvekedli.

– Igen? Mi van a sohasem látott Mikulással? – érdeklődött Boróka.

– Mi, mi! Te oktondi! Hát hívjuk el! Meséljük el neki, hogy a Kerekecske erdőben is várják ám! Ez egy jó cselekedet lenne. Biztos, hogy Cseperke és a többi tündér is megbocsájtana és akkor nem kellene szemetet szednünk!

– Jó, jó! De hol találjuk meg? – kíváncsiskodott Áfonya.

– Hát... azt nem tudom... – hajtotta le fejét Cvekedli. – Keressük meg Pápaszemest, a baglyot, aki állítólag nagyon bölcs – mondta gúnyosan. – Ha tényleg igaz, amit mondanak róla, akkor neki tudnia kell!

El is indultak a Kerekecske erdő legöregebb fájához, ahol Pápaszemes lakott. Seholy sem látták. Épp arra jött Turki, a vaddisznó és így szólt:

– Ha Pápaszemest keresitek, gyertek vissza este, ilyenkor alszik.

– Nappal alszik?! – rikkantotta Cvekedli. – Na, szép, mondhatom!

– Igen, mert ha nem tudnád, a baglyok éjszakai állatok – felelte Turki.

– Ha ilyen tájékozott vagy, akkor lehet, hogy te is tudsz segíteni. Hallottál már a Mikulásról? – érdeklődött Cvekedli.

– Képzeld hallottam! – válaszolta mérgesen Turki. – Igaz, sosem láttam. Te pedig beszélj udvariasabban velem, mert megvakargatom a hátsó fertályodat az agyarammal!

Cvekedli barátai mögé bújt. Jobbnak látta, ha nem szól.

Leültek a fa tövébe, ott várták, hogy beesteledjék. Egyszer csak surrogást hallottak és megjelent Pápaszemes.

– Én kérdezem meg, szépen, udvariasan – mondta Áfonya.

Cvekedli lebiggyesztette a száját:

– Jó, kérdezd – és legyintett.

– Kedves Pápaszemes! Ne haragudj a zavarásért! Te olyan bölcs vagy! (Ezalatt Cvekedli gúnyosan utánozta Áfonyát.) Azt szeretnénk megtudni, hogy hol él a Mikulás? Hallottál már róla?

– Uhu! Hallottam! De mondd a barátodnak, ha azt szeretné, hogy segítsék, hagyja abba a mórlikálást, mert a csőrömmel fejbe kólintom!

Áfonya mérgesen Cvekedlire nézett.

– Én ugyanis, ha nem tudnád, barátocskám, remekül látok a sötétben! – mondta a bagoly.

– Szóval a Mikulást keresitek. Messze, nagyon messze lakik. Az Északi-sarkon él. Olyasforma manói vannak, mint ti, csak hosszabb a fülük. Ők segítik a munkáját.

– Szóval él? Létezik? És tényleg ad a jóknak ajándékot? – érdeklődött Boróka.

– Igen, igen. De csak azoknak, akik megérdemlik. Uhu, uhu! Most már mennem kell! Ég veletek! Keressétek Spurit, a szarvast, ő talán többet tud!

Azzal eltűnt a sötétben.

– Akkor holnap elmegyünk Spurihoz – mondta Boróka.

Másnap fel is keresték. Elmesélték, mi járatban vannak. Spuri így szólt:

– Igen, távoli rokonaim dolgoznak nála. Egyszer, nagyon régen voltam ott vendégségben. Olyanok is segítenek a Mikulásnak, mint ti, csak nekik hegyes fülük van. Hát, ennyit tudok, ennyire emlékszem.

– Segítesz nekünk? Milyen nagy öröm lenne az itt élőknek, ha idén eljönne hozzánk a Mikulás! Persze, az sem utolsó szempont, hogy lehet, hogy a büntetésünket is felfüggesztené a Tündérek Tanácsa – mondta Boróka.

– Hm, igen, ez jó lenne. Az én kis fiacskám is biztos örülne, ha a Mikulás őt is megajándékozná. Tényleg! – csapott a homlokára – van egy térképem, apám adta, hogyha egyszer mégis el akarok menni a Mikulás segítőjének, akkor megtaláljak. Kaptam az anyukámtól egy üvegcsét. Ha azt kihörpintem, szélsébesen tudok repülni. Ezt az ott élő rokonaink adták neki, hogy hátha egyszer szükségünk lesz rá. Hát most van!

Térült-fordult és megjelent az üvegcsével. Kiitta. Abban a percben agancsa, lábai erősebbek lettek.

– Na, ki ül fel a hátamra és jön velem? – kérdezte Spuri.

Egyszerre válaszolták:

– Elférünk hárman is a hátadon. Együtt megyünk!

– Nagyszerű! Kapaszkodjatok!

– Spuri Spuriii! – kiáltotta Cvekedli.

Repültek, csodálatos tájak suhantak el alattuk, majd egy havas, hideg vidékre értek.

– Megérkeztünk – szólt Spuri. – BeszéljeteK a Mikulással, addig én meglátogatom a rokonaimat.

A három manó félve nyitott be a házba. Egyszer csak egy olyanforma manócska perdült eléjük, mint ők, és ezt kérdezte:

– Mi járatban? Nincs felvétel! Elegen vagyunk!

– Nem azért jöttünk. Mi segítséget szeretnénk kérni a Mikulástól – mondták.

– Jó, megnézem ráér-e.

Pár perc múlva már a Mikulás előtt álltak mind a hárman, aki barátságosan köszöntötte vendégeit, és megkínálta őket finom, forró teával. Meghallgatta kérésüket. Gondolkozott, aztán így szólt:

– Köszönöm, hogy eljöttetek! Valóban Kerekecske erdőben még nem jártam. Szóval ott is várnak rám. Berzenke, gyere csak!

Az a manó lépett be, aki fogadta őket.

– Nézd meg a hógömbön, merre van Kerekecske erdő!

Hamar meg is találta, lerajzolta a Mikulásnak, hogy merre kell majd a szánnal elkanyarodnia.

– Vidd a rénszarvasoknak! Nézzék meg, hisz holnap indulnunk is kell!

A manók illedelmesen elköszöntek, bár Cvekedli nem állta meg, hogy Berzenke fülét meg ne húzza.

– Au! – kiáltott Berzenke.

– Csak azt néztem, hogy igazi-e, mert a te füled sokkal hegyesebb és hosszabb, mint a mienk. De látom valódi – vigyorgott.

Felültek Spuri hátára és hazaindultak. Reggel az erdei állatok nagyon megörültek a cipőjükben, ablakukban talált ajándékoknak. Talán Macóka volt a legboldogabb. Egy Mikulást ábrázoló csokit szorongatott a mancsában.

– Hát tényleg létezik, tudtam! Így néz ki! – s boldogan mutogatta mindenkinek a Mikulás-csokiját. Így meglátta Cseperke is. Nagyon elcsodálkozott, hogy Kerekecske erdőbe is ellátogatott a Mikulás. Azon törte a fejét, hogy lehet ez. Végül Spuri a szarvas mesélte el neki, hogy s mint került ide a Mikulás. Ekkor érkezett meg a három manó.

– Ó, hát ti voltatok? Nagyon büszke vagyok rátok!

– Igen, mi hívtuk el a Mikulást, hogy örömet szerezzünk az itt élő kis állatkáknak. Pápaszemes és Spuri is segített.

Cseperke megsimogatta a fejüket.

– Ó – mondta –, milyen hosszú és hegyes lett a fületek! Mint a Téalapó manócskáinak!

A manók a tükörhöz szaladtak, s valóban a fülük olyan hosszú és hegyes volt, mint Berzenkének.

– Tudjátok, csak azoknak ilyen szép hosszú és hegyes a füle, akik jók, és segítenek másoknak. Akár beállhatnátok segítőnek a Mikuláshoz! Az lesz a jutalmatok, hogy szólok a Tündérek Tanácsának, hogy mától nem érvényes a büntetésetek. Ugye, milyen jó másoknak boldogságot adni?

A három manó elégedetten egymásra nézett. Jó érzés töltötte el a szívüket, mert tényleg jó volt látni mások örömét, boldogságát.

Markó és Gyöngyike

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy tündérleány, akit Gyöngyikének hívtak. Társaival boldogan élt a vízalatti Tündérorszámban. Játsoztak, daloltak, kergetőztek, így múltak az idők. Ha már ezt is megunták, felemelkedtek a tenger felszínére, kiült egy magányos sziklára, s onnan nézte a napnyugtát vagy a napfelkeltét. Csodálta a tenger kétségét, a fodrozódó hullámokat. Szerette, ha a szél borzolja a haját. Sokszor szomorú dalokat énekelt a paron, mert érezte, valami hiányzik az életéből. Tündér pajtásai hívták, hogy jöjjön játszani, hímezni, de ő egyre többször sétált el a tengerhez és dalolta a bús énekét:

– Tündérnek születtem,
Eddig palotában éltem.
Szeretnék elmenni,
Emberek közt élni.
Emberek közt élni,
S boldogabb lenni...

Hallgatták szomorú énekét a sirályok, a halak. Egy kis madár, az aranylile, minden este odaröppent, hogy hallhassa a szép éneket. Repkedett a tündér körül, majd egy karnyújtásnyira letelepedett tőle. Aztán egyre közelebb és közelebb merészkedett. Megkedvelték egymást. Sokszor sírdogált a lány, s könnyei gyöngyökké váltak. Hogy ne lássa senki, mindig kagylóba tette, s behajította a tengerbe. A kis lile próbálta vigasztalni, de hiába, a lány csak szomorkodott.

A gyöngyhalászok nagyon megkedvelték a magányos szikla környékét, mert gyakran találtak ott igazgyöngyöket. Egyszer egy ifjú gyöngyhalász este nem tudott aludni, kisétált a partra, s ekkor meghallotta az édes-szomorú dallamot.

– Tündérnek születtem,
Eddig palotában éltem.
Szeretnék elmenni,
Emberek közt élni.
Emberek közt élni,
S boldogabb lenni...

Lassan elindult a hang irányába és megpillantotta a tündért. Aranyhaját borzolta a szél, a lenyugvó nap pirosas fényénél a sziklán ülő alak csodálatosan festett. A fiú nem tudta levenni a szemét a lányról.

– Ki vagy te, szép leány? – kérdezte.

A lány azonban úgy megijedt, hogy felpattant és egy szempillantás alatt eltűnt. A legény csak állt, s nem tudta, álom volt vagy valóság? Elhatározta, hogy másnap este is kijön a partra. Következő nap estéjén a tündér újrakezdte az énekét. Az aranylile ott ült mellette. A legény óvatosan lopakodott, nehogy a lány észrevegye. Nézte egy darabig, de nem bírta megállni, hogy ne szóljon.

– Ki vagy te, szépséges szép leány?

De alighogy befejezte a mondatát, a lány megint felugrott, s köddé vált. A legény most ügyes volt, s elkapta a kismadarat, s faggatni kezdte:

– Ki ez a csodálatos teremtés? Hol lakik?

A madárka elmesélte, hogy a lány valójában egy tündér, aki minden este kijön a palotából, kiül a sziklára s itt énekel. Ha sír, akkor a könnyeiből gyöngyök lesznek. Markó, mert így hívták a legényt, csak ámuldozott.

– Hát ezért van mostanában itt ennyi igazgyöngy.

A gyöngyhalászoknak nem volt könnyű dolguk, sokszor több órát töltöttek a hideg vízben. Egy kosárral a kezükben buktak le a habokba, hogy gyöngykagylókat szedjenek. Lélegzetüket hosszú percekken át visszatartották, s akár tizenöt méter mélyre is lemerültek. Derekukra kötelet erősítettek, s ha azt megrántották, akkor a csónakban ülők felhúzták őket. Sokan meghaltak, mert túl mélyre úsztak, s mire felhúzták őket, már késő volt. Elhatározta Markó, hogy holnap is eljön. Megkérte a kismadarat, segítsen neki, beszélje rá a lányt, ne menjen el.

Másnap este bíborfényben úszott az ég, csodálatos volt a napnyugta. A tündér most is énekelte szomorú dalát.

- Tündérnek születtem,
Eddig palotában éltem.
Szeretnék elmenni,
Emberek közt élni.
Emberek közt élni,
S boldogabb lenni...

Egyszer csak a kismadár egy csodálatos nyakláncot tett a lány kezébe.

- Ezt honnan hoztad? – kérdezte Gyöngyike a kis aranylilét.
- Ezt Markó hozta neked ajándékba, szeretne veled beszélni, s kéri, ne menj el, hallgasd meg!

Addig kérlelte a kismadár, hogy a lány végül is beleegyezett. Markó közben elkezdte énekelni a gyöngyhalászok dalát:

- A gyöngyhalászok lemerülnek
a tengerben igazgyöngyöt keresnek,
sokan örökre a tengerbe vesznek,
de a többiek újra s újra alámerülnek.

A dal nagyon tetszett a lánynak. Markó odament hozzá, s beszélgetni kezdtek.

- Hogy hívnak téged, te szép leány?
- Gyöngyike a nevem. Azért kaptam ezt a nevet, mert könnyeim gyönggyé válnak.
- Engem Markónak hívnak. Gyöngyhalász vagyok. Itt élek nem messze egy kis kunyhóban. Te hol laksz? Mert a falunkban még nem láttalak.
- Messze... nagyon messze... – s peregni kezdtek a könnyek a szeméből, amik azonnal gyönggyé is váltak.

A legény csodálkozva nézte a gyöngyöket.

- Ne sírj, segítek, ha bajban vagy!

A lány nem szólt semmit, egyszer csak felpattant, hogy neki most már mennie kell.

Innentől kezdve találkoztak minden este, s egymásba szerettek. Sokat beszélgettek, de szomorúak voltak, mert tudták, soha nem lehetnek egymással boldogok.

Egy kapzsi gyöngyhalász kifigyelte, hogy Markó minden este elmegy. Kíváncsi lett, vajon hová mehet, vajon mit csinálhat? Egyik este utána lopkodott, s megleste. Láta Gyöngyikét, s látta azt is, ha sír, a könnyei gyöngyökké válnak. Elhatározta, hogy elrabolja a lányt, gazdaggá teszi magát, hisz a lány biztos sokat fog sírni, s neki rengeteg igazgyöngye lesz.

Egyik este Markót elcsalta, hogy segítségre lenne szüksége. Markó jó szívvvel ment, gondolta: gyorsan végezzek, s utána megy Gyöngyikéhez. A gonosz Tahim pedig bezárta Markót. Ő pedig elindult a lányhoz. Most is a sziklán ült a tündér. Énekelt:

– Markó, szívem, Markó!
Itt van már az este,
S te nem jössz,
Hiába várlak epekedve.

A kis lile észrevette a veszedelmet, hangosan trillázni kezdett, de Tahim egy kővel megdobta, s kismadár holtan esett le a szikláról az egyre jobban háborgó tengerbe. A tenger zúgásával, egyre sötétebb színével akarta figyelmeztetni a lányt, de ő nem vette ezt észre.

Tahim a lányra dobott egy halászhálót. Gyöngyike hiába kapálódzott, nem tudott kiszabadulni belőle. Közben Markó nagy nehezen kijutott a fogságból, s rohant a tengerpartra, mert érezte, Gyöngyikével történt valami. Meglátta Tahimot, aki cibálta a lányt. Rávette magát, dulakodtak. Sikerült legyőznie a gonosz halászt, egy kővel fejbe vágta, aki azonnal meghalt. Gyöngyike vergődött a hálóban, próbált kiszabadulni, de egyre közelebb és közelebb került a szikla széléhez. Markó kiáltott, még sikerült elérnie...

Együtt zuhantak a mélybe. Esés közben átölelte Markó Gyöngyikét. Egymás szemébe néztek szerelmesen...

Nem akartak már az emberek közt élni, mert tudták, mindig lesz valaki, aki kapzsi, és mindent megtesz azért, hogy sok igazgyöngyöt szerezzen. A víz alatti világban nyugodtan élhetnek majd tovább...

Elmerültek a tenger habjaiban.

Csend lett. A tenger morajlása is elhallgatott, színe is újra kék lett. Soha többé nem látta őket senki.

Ceszlebuk

Hol volt, hol nem, élt egyszer egy király. Volt egy szép leánykája, Estike. Egy nap jött egy torzonborz ördög, Ceszlebuk, s elrabolta a királykisasszonyt.

Hej, búsult a király! Kidoboltatta, hogy annak adja leányát s fele királyságát, aki visszahozza Estikét. Többen útnak eredtek, de vagy nem találták meg azt a helyet, ahol az ördög lakott, vagy aki oda is ért, nem tért vissza.

A király egyre búsabb lett. Már majdnem feladta a reményt, hogy valaha is előkerül a lánya, amikor egy ifjú jelentkezett. Megígérte, hogy egy élete, egy halála, visszahozza Estikét. Mirkó – mert így hívták az legényt – csak annyit kért a királytól, hogy egy éjszakát hadd alhasson a lánya szobájában. Azt gondolta, hogy ez tán a segítségére lesz.

Különös álma volt! Megjelent egy manó s ezt mondta:

– Légy jó és nemes, a szíved majd vezet! Csellel győzd le a gonoszt, a lányt így megkapod! – aztán vigyorogva hirtelen eltűnt.

Felébredt, s az álmán gondolkodott. Vajon mit jelenthet? Elindult. Ment, mendegélt. Az út egyszer csak elágazott. Gondolkodott, merre menjen. A balra vezető úton meglátott egy különös alakú fát. A fa alatt egy madárfióka csipogott keservesen. A kiesett madárkát visszatette a fészkébe, majd leült pihenni. Még mindig az álma járt a fejében, s ezt mormolta:

– Furcsán vigyorgó, nevető, te kis manó, jer' elő!

Láss csudát! Ott termett egy aprócska manócska. Piros sapkája úgy a szemére volt csúszva, hogy alig látott ki alóla.

– Hívtál, itt vagyok! Ezek szerint megfejtetted az álmodat! – vigyorgott.

– Hát... igen... azt hiszem – motyogta Mirkó.

– Óh, pardon! Még be se mutatkoztam! Mákszem manó vagyok! És... **segítek** neked!

– Miért pont nekem segítesz megtalálni Estikét?

– Azért, mert csak neked jutott az eszedbe, hogy a szobájában aludj, mert te érezted, hogy a megoldás kulcsa: **az álom**. Szívedre hallgattál és nem hagytad elpusztulni a kis fiókat. Persze, nem utolsó sorban, így velem is találkozhattál – vigyorogni kezdett, pont úgy, mint az álmában.

– S hol találom meg? Milyen csellel szabadítsam ki?

– Az Ördög-völgyben, egy barlangban lakik Cseszlebuki. Kedvence a „szeder-egresbodzamorzsa” torta. Ezt visszük, én már meg is sütöttem! – húzta ki magát Mákszem manó. – Ha ennek a tortának megérzi az illatát, se hall, se lát! Te addig, míg eszik, kiszabadítod Estikét. Aztán, illa berek, nádak, erek! Nem fog utánunk jönni, mert a süteménybe altatót kevertem! – megint megjelent a vigyor az arcán. – Ez a **csel**, ugye érted?! Hoppla-hó, kis manó, finom torta, jaj, de jó! – előhúzta a tortát kabátja zsebéből.

Mirkó csak ámult-bámult, hogy férhetett bele a torta abba a kis zsebbe. Elindultak. Hamarosan megérkeztek Ördög-völgybe. Mákszem manó kirakta a „szeder-egresbodzamorzsa” tortát. A finom illatra előbújt egy torzonborz ördög, Cseszlebuki. Körbenézett. Mivel nem látott senkit, nekiesett a tortának. Úgy falta, majd' megfulladt.

Mirkó ekkor beszaladt Estikéért a barlangba. Gyorsan elmondta neki, hogy ki ő, s miért jött. Óvatosan kiosontak. Mikor már tisztas távolságba értek, visszaneztek. Látták, hogy Cseszlebuki egyre lassabban tömi magába a tortát. Feje elbicsaklott, aztán horkant egy hatalmasat, s álomba merült. Megköszönték Mákszem manónak a segítségét. Megbeszélték, ha szükségük lenne egy kis „manósegítségre”, hívják majd a mondókával. Elbúcsúztak. Az öreg király nagyon megörült, mikor meglátta a lányát és Mirkót. Másnap Estike és Mirkó elmondta a varázsmondókát, hogy Mákszem manóval együtt mulassanak az esküvőn. Ott is termett boldog vigyorral az arcán. Mit hozott? Nem találjátok ki! „Szederegresbodzamorzsa” tortát. Minden vendég megkóstolta Cseszlebuki kedvenc süteményét. Máig is élnek, ha meg nem haltak.

A legszebb szó

Gyűlést tartottak az állatok a Selyem-réten. Arról vitatkoztak, hogy melyik szó a legszebb.

Az állatok összevissza kiabáltak.

– A répa! – rikkantotta a nyuszi. – Nekem az a legszebb!

– Ugyan, dehogy! A tyúkocska! – ordította a róka.

– A méz, a méz... az a legédesebb szó – brummogta a medve.

– A kincs! – cserregte a szarka.

– A makk! Nincs annál gyönyörűbb szó! – emelte az égbe agyaráját a vaddisznó.

A bagoly egy darabig tűrte, majd vészjóslóan huhogni kezdett.

– Elég! Elég ebből a hangzavarból! Uhuuuuu!!! Csak jelentkezés után lehet felszólalni! Aztán, amikor mindenkit meghallgattunk, szavazással döntünk, hogy kié lesz a legszebb szó.

Az állatok bólogattak, de egy idő után minden kezdődött előlről. Mindenki a saját szavát kiabálta. Már-már verekedésig fajult a dolog, amikor a bagoly így szólt:

– Én nem bírok velük. Segíts, oroszlán! Te vagy a legerősebb, a legnagyobb hangú! Vezesd tovább a gyűlést!

Az oroszlán elbődülte magát.

– Ebből aztán elég! Aki nem tartja be a szabályokat, azt nyomban bezáratom a sötét barlangba! Ott aztán ordíthat kedvére – fenyegetőzött.

Erre nagyon megrémültek az állatkák. Csendesebben folyt a vita. De csak nem tudtak megegyezni. Ki a kedvenc csemegéjét, ki a búvóhelyét tartotta nagyszerű szónak. Egyben hasonlítottak, hogy mindenki a saját szavát tartotta a legszebbnek, a legjobbnak.

– Hát te? Te miért hallgatsz? – kérdezte az oroszlán a csendesen ülő kis mókustól.

– Én... én... – szólt szerényen a mókus. – Csak azért hallgatok, mert oly sok kedves, szép szavunk van. De hogy melyik a legszebb, azt nehéz eldönteni. Nekem egyből a **mama** szó jutott az eszembe. Ha erre gondolok, vagy ezt kimondom, melegség járja át a szívemet. Ez a szó simogat, ez a szó segít. Ha bajban vagyok, ezt kiáltom, ha örülök, szintén. Szóval nekem ez a legszebb, ez jelent a legtöbbet.

Az állatok csendesen hallgatták végig a kis mókust. Aztán helyeslés moraja hallatszott:

– Tényleg! Igaza van ennek a kis mogyorópusztító bikficnek! Igen! Ez a legszebb szó: a „mama”. Hogy ez nekünk miért nem jutott az eszünkbe?

– Hát... khm... – mondta az oroszlán. – Te vagy a legkisebb, de te vagy a legbölcsebb közöttünk. Te találtad meg a mindenkinek egyformán kedves szót. De miért nem kiáltoztál te is, mint a többiek?

– Azért, kedves oroszlán, mert a halk, csendes szó is megtalálja az útját a fülekhez. Nem mindig a hangoskodás vezet célhoz.

– Akkor szavazzunk! – szólt az oroszlán.

Az állatok egyhangúan a „mama” szót tartották a legszebbnek. Belátták, hogy az ordítás nem vezet sehova. Meg kell hallgatni mindenki véleményét, mert a csendeseknek is lehet jó ötletük.

MAMA *Mama* *mama* *mama*

Csillagvirág

Van egy tulipános ládikóm, abban csodaszép mesék rejtőznek. Ezt is ott találtam.

A palotában nagy volt a sürgés-forgás. Mindenki az esti születésnapra készülődött. Csillagvirág hercegnő is izgatottan próbálgatta ruháit. Erre a napra különlegesen szép ruhákat varratott, de még nem döntötte el, melyiket vegye fel. Az arannyal hímzett fehérret? Vagy a rubinszínű vöröset? Vagy talán a smaragd-zöldet?

– Pitypang! Szösszent! Gyertek gyorsan! Segítsetek!

A két udvarhölgy azonnal ott termett.

– Kedves Csillagvirág hercegnő! Neked minden jól áll! Akármelyiket választod, mindegyikben gyönyörű leszel! – hízelegtek neki az udvarhölgyei.

Ekkor belépett nevelő anyja, Leander. Csillagvirágnak még egész kis korában meghalt az édesanyja, és apja második felesége volt Leander. Igazából soha sem szerette Csillagvirágot. Miatta nem akart a király másik gyermeket, mert félt, hogy Csillagvirágnak akkor rossz sora lenne.

– Ó, kedves leányom! – mondta mézesmázosan. – Szépek ezek a ruhák, de ha megengeded, akkor megmutatnék egy másikat, amit én készíttettem neked a mai jeles napra. Szeretném, ha ezt viselnéd a mai bálon!

Kettőt tapsolt s már hozták is. Fekete színű volt, arannyal díszítve. Amikor Csillagvirág meglátta, alig jutott szóhoz. Szép volt, de ő jobban kedvelte a színes ruhákat. Azonban nem akarta megbántani a nevelő anyját, így ezt vette fel.

– Hét nap, hét éjjel varrták. Különleges csillagvirág díszítését manók készítették. Fekete selyem topán is van hozzá. Próbáld fel! Udvarhölgyek, menjetek ki! Majd én segítek felvenni a ruhát! Csak az ünnepségen láthatja mindenki a hercegnőt e szép estélyiben!

Csillagvirág belebújt a ruhába. Gyönyörűen állt rajta, illett szőke hajához az éjfékete is. Valami furcsát érzett. Valami szorítást. Amikor felhúzta a topánkát, már úgy érezte, megfullad.

Az álnok Leander azt adta parancsba a manóknak, hogy olyanra varrják a ruhát, hogy aki felveszi, azt szorítsa halálra. Csillagvirág próbálta levenni magáról a ruhát, de egyedül nem boldogult. Ájultan esett össze.

Leander gonosz mosollyal az arcán szaladt, hogy hírül vigye a királynak a rossz hírt. Igen ám! De a manók közt volt egy, aki gondoskodott arról, hogy a ruha szorítása ne legyen halálos, csak ájuljon el a viselője. Addig legyen alélt, még valaki megmenti, életvizével felébreszti. Ő ismerte Csillagvirágot és nem akarta, hogy meghaljon.

A király az egész éjszakát imádott lánya mellett töltötte. Furcsa álma volt. Álmában megjelent egy manó s ezt mondta:

Vigyázz király!
A gonosz Leander tette,
hisz a ruhát ő vette.
Lányodat egy királyfi
az életvizével megmentheti.

Reggel kidoboltatta a király, hogy ha valaki tudja, hol található az élet vize, az azonnal hozzon egy üveggel. Aki ezt megteszi, megkapja a fele királyságát. A felesége nem tudta mire vélni a dolgot.

– Kedves király uram! Mikor temetjük el már Csillagvirágot?

A király ránézett s így szólt:

– Majd ha én jónak látom. Szeretném, ha néhány napig még itt maradna a palotában.

Leander bement abba a szobába, ahol Csillagvirág feküdt. Megpiszkálta, de a lány nem mozdult. Elégedetten sóhajtott.

Másnap egy királyfi érkezett a palotába.

– Felsőleges királyom! Hoztam az élet vizéből egy kis üveggel. Siettem, ahogy tudtam, hogy segíthessek! Még az apám hagyta rám, azzal, hogy csak akkor használjam fel, ha nagyon nagy szükség lesz e vízre. Egyszer lehet meglocsolni az arcát annak, akit fel szeretnék kelteni, utána az üvegből a víz elpárolog. Mikor megláttam a lányod arcképét, azonnal beleszerettem.

– Kedves fiam! Ha ezt megteszed, nem csak a fele királyságom adom neked, hanem mindenemet. Mert nekem a legdrágább kincsem a lányom. Ha ő felébred, nekem az már elég. Nem vágyom gazdagságra, hatalomra. Ha tetszel a lányomnak, én nem állok boldogságotok útjába! Álmomban egy manó azt mondta, hogy a ruha az oka mindennek.

Bementek a szobába. Halovány arccal feküdt Csillagvirág, de még így is szép volt.

Turda, így hívták a királyfit, mielőtt meglocsolta a lányt, ezt a varázsigét mondta:

Nadragulya, mérges gomba,
A gonoszságot sodord tova!
Lazuljon meg a ruha,
Ébredj fel kis csillagocska!

Láss csudát! Csillagvirág kinyitotta a szemét, felült. Szébb volt, mint valaha.

– Mi történt, édesapám? Miért sírsz?

A király töviről-hegyire mindent elmesélt a lányának. A lány alig akarta elhinni, amit apja mesélt. Turda közben csendben állt.

– Kedves lányom! Ő a megmentőd, Turda. Neki ígértem mindenemet, cserébe azért, hogy téged felébresszen.

Csillagvirág elpirult, lehajtotta a fejét.

– Köszönöm, Turda! Hogy hálálhatnám, meg jószágodat?

– Csillagvirág! Mikor az arcképedet megláttam, azonnal beléd szerettem. Ezért is jöttem ide. Ha a feleségem lennél, én lennék a legboldogabb!

Csillagvirágnak már az első percben megtetszett a szép szál legény, így hát igent mondott.

Eközben a gonosz Leander, mikor megtudta, hogy miért is jött a királyfi, elszökött a palotából. Senki se tudta hova, merre.

Nagy lakodalmat csaptak, s megünnepelték Csillagvirág születésnapját is. A király élete végéig a lányával és Turdával maradt. Én is ettem a menyasszonyi tortából, máig érzem az ízét a számban.

Szipirtyóka

Hol volt, hol nem, messze, messze, valahol a meserengetegben élt egy boszorkánykirálynő, Szipirtyóka. A Fekete erdő közepén állt varjúlábon a különleges palotája. Haja gubancos, kócos, mert nem szeretett fésülni. Ruhája fízlett-foszlott, ringyes-rongyos, egyetlen ékessége a nyakán lévő macsakaszőr. Kalapja karimáján egy félszemű fekete csóka üldögélt, időnként cserregett egyet-egyét. Szipirtyóka elhatározta, hogy megfiatalítja magát, mert hát a 102 év látzott már ráncos arcán, fonnyadt bőrén. Elővette a boszorkányok nagy lexikonát és abban kutakodott. Talált is sokféle leírást, de legjobban ez a boszifiatalító tetszett neki:

Akárhol vagy, akármerre,
hamvas bőrnek ez a tuti receptje.
Ha a hozzávalókat beszerzed,
könnyű lesz már szépnek lenned.
Mi kell hozzá, felsorolom:
Aztán keverd-kutyuld,
rázd majd össze,
aztán kend a ráncos bőrödre,
fiatal leszel egykettőre,
meglásd, bőröd megújul tőle.

Keress egy királyfit, de szép legyen!
Csald magadhoz édesen.
Hét hajszálát szerezd meg!
De ezt ő adja önként neked!
Ezt egy pohárba tegyed,
egérnyála, csóka vére,
ez is kell a keverékbe.
Önts hozzá bort és mézet,
Ettől nem leszel részeg!
Cseppents hozzá bodzalevet,
Majd egy húzásra gyorsan idd meg!
Forogj hármat körbe-körbe,
S kiáltsd azt, hogy: Bumberére!
Pár perc múlva tűnik ráncod,
de lehet, hogy ezt megbánod!
Mert ráncosan szép a boszi,
Ezt állítja mi mindenki!

Szipirtyóka elővette varázsgömbjét, belekukkantott. Ezt mormogta:

– Mutasd, hol lelek egy szép királyfit? Csinos legyen és dalia, ne rút, mint az ördögök öreganyja!

A gömb villogni, forogni kezdett. Aztán bűgő mély hang adott és megállt. Egy ponton pirosan izzott. A vén banya rápillantott és fennhangon olvasni kezdte: – Mál-ná-ni-a. Szóval itt találom a szép ifjút!

Felült a világjáró seprűjére és már huss! El is repült Málnániába. Itt eldugta a seprűjét egy sűrű bozótba, és bevett egy átváltoztató pirulát. Ettől fiatal, takaros lánnyá változott. Ez a tablettá csak öt napon át tartja fiatalon azt, aki beveszi, utána visszaváltozik vén banyává. Megpillantott egy tornyot, elindult arra. Itt lakott Málna királykisasszony. Málna gyönyörű volt. Ajka piros, mint a málna, haja lenszőke, szeme oly kék volt, mint a derűs égbolt. Épp a kertben sétált és beszélgetett egy sudár ifjúval, a jegyesével, Mikó királyfival. Ezen a napon tartották meg a kézfogót. A fiatalok boldogan ölelték egymást, tervezgették az esküvőjüket. Nem sejtették, hogy valaki keresztül akarja húzni a számításukat. A banya bement a palotába, hogy munkát kérjen. Fel is vették, mert minden dolgos kézre szükség volt a közelgő menyegző miatt. Már ötödik napja dolgozott a palotában, mire végre sikerült Mikó közelébe kerülnie. Egyik reggel ő vitte be a királyfi reggelijét. Sietnie kellett, mert tudta, hogy a szer hatása nemsokára elmúlik. Tette-vette magát, mosolygott, aztán így szólította meg a királyfit:

– Óh, kedves fiatalúr! Holnap lesz a nagy nap! Nem gondolt arra, hogy valami különlegességgel lepje meg kedvesét? Én tudnék segíteni!

– Mire gondoltál, te szép leány? – kérdezte Mikó.

– Ha velem tart, olyat mutatok, hogy nyitva marad szeme-szája! Olyan csokorral köszöntheti szépséges aráját, amilyen a világon senkinek nincs. Holnapra már vissza is érnék. A Rézerdőben terem a rézvirág, ennek gyönyörű sárga a színe, itt található a zsellérke, ez hófehér, és itt nő a jegecske is. Ennek rózsaszín szirma a napfényben úgy csillog, mint a jégcsap, mikor rásüt a nap. Ez a csokor olyan pompásan állna Málna királykisasszony kezében, hogy mindenki irigyelné!

A királyfi gondolkodott, de aztán végül is ráállt a dologra. Megitta reggeli italát, de ettől elálmosodott, szemét egyre nehezebben tudta nyitva tartani. Aztán el is szundított. Erre várt csak Szipirtyóka! Hozta világjáró seprűjét, magához ölelte a királyfit és már repült is vele szélesebben a Fekete erdőbe. Ott ébredt fel Mikó.

– Mi történt velem? Hol vagyok? Azt ígérted, virágot hozunk szépséges mátkámnak!

– Majd azt is szedünk, de most segítesz nekem! – vihogott. – Adj hajadból hét szálat!

Mikó ellenkezett, de aztán jobbnak látta, ha teljesíti a kérést. Kitépett a hajából hét szálat. Azon gondolkodott, hogy tudna túljárni az ördögös lány eszén. Még ekkor nem sejtette, hogy egy banya palotájába került. Ez alatt a vén boszorka pohárba tette a hajszálakat, majd megfogott egy arra járó egeret, megszorongatta egy kicsit és máris kapott tőle nyálat. A csóka épp el akart repülni, de a gonosz Szipirtyóka elkapta, megsebezte a lábát és belecsepegtette a vérét a készülő kutyvaszba. Tett hozzá bort, mézet, és épp a bodzalevet akarta beleönteni, amikor Mikó kikapta a kezéből a poharat. A félszemű csóka hangos cserregéssel nekirepült Mikónak, aki elejtette a poharat, ami kiesett az ablakon és ráfröccsent a varjúlábra, amin a kastély állt. Abban a pillanatban a kastély vadul forogni kezdett. Mikó nekiesett a falnak, Szipirtyókának letelt az ideje és visszaváltozott ráncos képű, csúf vénasszonnyá. Mikónak még csodálkozni sem volt ideje. Gyorsan megszerezte a seprűt, nagy nehezen rákapaszkodott, és huss! kirepült vele az ablakon. Látott a seprűn egy rézgombot, azt megnyomta.

– Hová szeretnél repülni? – kérdezte a világjáró seprű.

– A Rézerdőbe! – kiáltotta a királyfi. – Már ha tudod, hogy hol van.

– Én ne tudnám! – válaszolta a seprű.

Hipp-hopp, már ott is voltak. Szedett egy csokorra valót a sárga rézvirágból, a hófehér zsellérkéből, majd a napfényben ragyogó jegecskéből. Aztán újra megnyomta a rézgombocskát, és azt kívánta, hogy egyenesen Málnániába repüljenek. Pont jókor érkezett, mert már mindenki őt kereste. Málna királykisasszony türelmetlenül toporgott halvány rózsaszín ruhájában. Amikor meglátta vőlegénye kezében a csodás csokrot, a nyakába ugrott.

Hogy mi történt eközben Szpirtyókával? A kastélya csak egyre forgott, ő meg nem bírt lábra állni, mert már annyira szédült. Nagy nehezen odamászott a varázspálcájához, elhadarta háromszor a varázsigét, amitől a vár végre megállt. A félszemű csóka bánatosan visszaült a kalapjára.

– Ej, miért is voltam hiú, miért is akartam én fiatalabb lenni?! – dünnyögte mérgelődve.

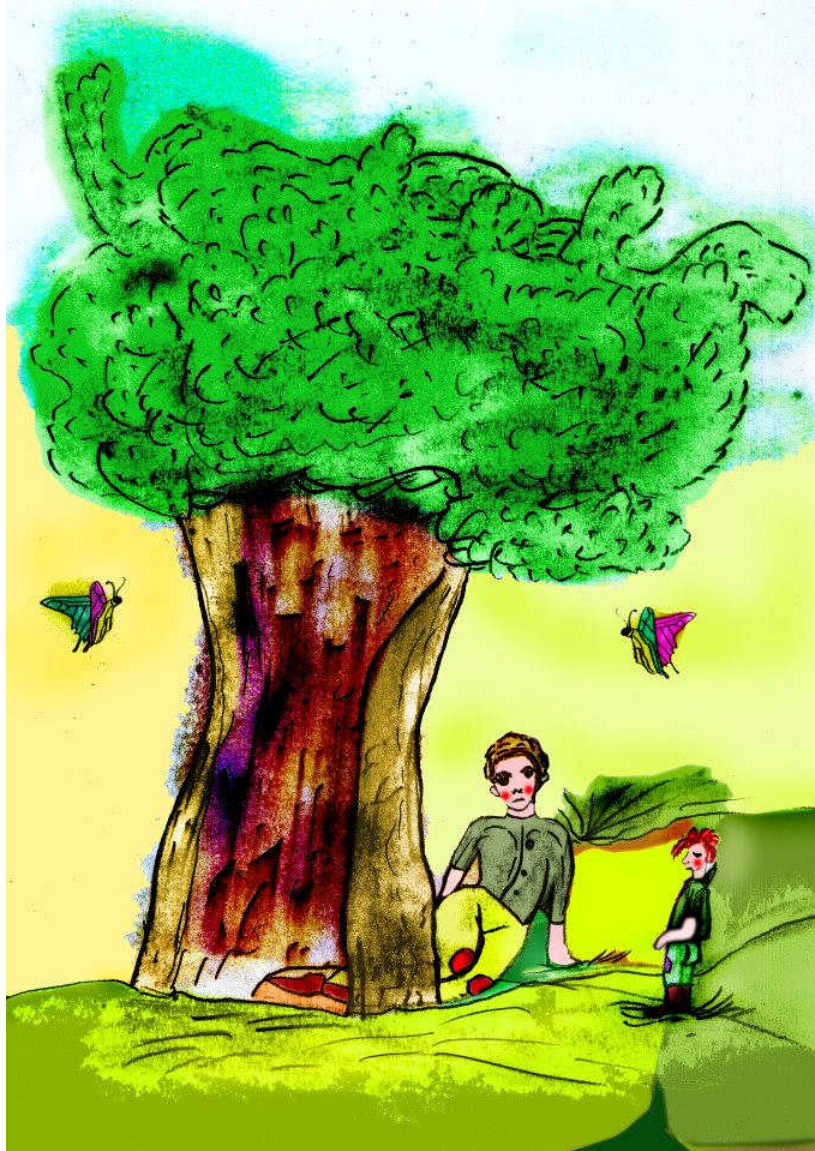
Eszébe jutott a varázsige vége: De lehet, hogy ezt megbánod, mert ráncosan szép a boszi. Ezt állítja mi mindenki!

Hát igen! Minden folytatódott úgy, mint annak előtte.

Málna és Mikó királyfi máig is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

Mesél az erdő – Jeromos megjavul

Az erdő csendjét valami szokatlan zaj verte fel.

– Jaj... jaj... jaj!

Aztán megint:

– Jaj! Jaj!

Az erdei manók meghallották, s elindultak a hang irányába. Megpillantottak valakit, aki a fa alatt fekvő jajt.

– Jaj! Jaj! Jaj!

– Te nem tudsz mást mondani, csak azt, hogy: Jaj! – kérdezték a manók.

– Miért, mit mondjak? Azt, hogy ihaj-csuhaj? Nem látjátok, hogy a fa fogságába estem? S ha valakinek fáj valamije, akkor azt mondja, hogy: Jaj... Jaj...

A fa gonoszul vigyorgott a beszéd közben, s szorított még egyet Jeromos lábán.

– Jaj... jajj!!

Erre előjött Tudorka, az erdő bölcse, szokás szerint most is egy könyvet szorongatott.

– Mi ez a lárma? Így nem lehet olvasni, gondolkodni! – mondta bosszúsan.

– Á, jó reggelt kedves tölgyfa, latin nevéen...

– Hagyd már abba! – kiabáltak rá a többiek. Közben megjelentek az erdő lakói. Ott volt a gomba, a róka, madarak, pillangók, virágok. Mind-mind előjöttek erre a hangoskodásra.

– Mi történt? – kérdezték a virágok.

– Miről maradtunk le? – kíváncsiskodtak a pillangók.

– Hááát... – mondta zöld manó – ő beszorult, és ezért jajgat.

– Beszorult... beszorult... – visszhangozták a pillangók és a virágok.

– Most mit tegyünk? – kérdezte a piros manó.

– Mit tegyünk... mit tegyünk? – ismételték a madarak.

– Nekem van egy ötletem! – mondta Tudorka. – Nagyon egyszerű!

– Na, mondd már, mire vársz! – türelmetlenkedtek a többiek.

– Hááát... itt levágjuk, ahol beszorult és máris kész! Azonnal szabad!

A fa közben újra gonoszul vigyorgott, bólogatott, kárörvendően dörzsölte össze ágait.

– Szó sem lehet róla!!! – kiabált Jeromos. – Az én lábamat ugyan le nem vágod!
– s mérgesen hadonászott Tudorka felé.

– Jah, ha te nem akarsz gyorsan kiszabadulni... – mondta Tudorka, s újra a könyvébe mélyedt.

– Mit tegyünk? Mit tegyünk? – kérdezték egymást a virágok és a pillangók.

– Törjük a fejünket! – mondta a kék manó.

Tudorka egy kalapácsot nyújt felé.

– Hát ez minek? – kérdezte kék manó.

– Minek, minek! Nem azt mondtad, hogy törjük a fejünket? Tessék itt a kalapács, törd azzal.

– Tudorka!! – kiabáltak rá a manók, a virágok és a pillangók.

– Átvitt értelemben értette – szólt a sárga manó.

– Ja... – és eltette a kalapácsot.

Körbe-körbe járnak a fát, gondolkodnak, tanakodnak.

– Mit tegyünk? Mit tegyünk? – kérdezte a gomba.

– Gondolkodjunk! – mondta a róka.

– Nekem eszembe jutott valami! – Á... mégse jó... – szólt a piros manó.

– Hívjuk az Erdő Tündérét, majd ő segít! – kiáltott fel a gomba.

– Hívjuk, hívjuk... – visszhangozták a pillangók.

Ez az ötlet mindenkinek tetszett. A lepkék elindultak Tündérkéért.

– Hívtatok. Miben segíthetek? – kérdezte az Erdő Tündére.

– Ez az illető beszorult. Ki akar jönni, de azt nem engedi, hogy levágjuk a lábát, pedig akkor már egy perc alatt szabad lehetne – vázolta a tényeket Tudorka.

– És hogy történt mindez? Meséld el nekem! – fordult Tündérke Jeromos felé.

– Fontos ez? Segítesz, vagy nem?!

– Segítetek, de szeretném tudni, hogy mi is történt pontosan – válaszolta Tündérke.

– Háát... – kezdte Jeromos.

– Majd én elmesélem! – szólalt meg az öreg fa.

– Ő – és Jeromosra mutatott – egy bicskával belém akart karcolni!

– Nahát! Na de ilyen! – szörnyülködtek az erdő lakói.

- Úgy van, úgy van ... – bólogatott a többi fa is.
- De én ügyesen elkaptam, és most itt van.
- Tudod, hogy ez csúnya dolog, Jeromos!? Ilyet nem szabad tenni, hisz a fa is érez, fáj neki, ha vésed, tördeled az ágait...

Jeromos lehajtott fejjel, bűnbánó arccal néz Tündérkére.

- És akkor... most... nem segítesz rajtam?
- Ha megígéred, hogy többet ilyet nem teszel...
- Ígérem, ígérem, csak most az egyszer segíts! Kérlek!
- Persze, aztán majd megint jön a bicskájával... – morgolódott az öreg fa.
- Nem soha!!! – kiabálta Jeromos.
- Na jó! Mondd utánam ezt a varázsversikét:

Nem bántom a fákat,
Nem töröm az ágat,
Ígérem, jó leszek,
Többet ilyet nem teszek!

Jeromos elismételte a versikét, s lássatok csodát! Kiszabadult a fa fogságából.

A madarak, a manók, a pillangók, Tudorka és persze Jeromos vidám dalba kezdtek, és körbetáncolták a fákat. Jeromos innentől kezdve sokat olvasott az erdőről, a növényekről, s belátta, milyen fontos a természet védelme. Nekünk, embereknek nagy szükségünk van az erdőre, a fákra, a növényekre.

„Elfelejtett szavak” szökőkútja

Valahol, élt egy kislány, akit Rézinek hívtak. Szerette az állatokat. Hosszas kérések után kapott egy kiscicát. Masninak nevezte el. Masni szürkecsíkos volt. Puha szőrét Rézi szerette simogatni. Szokott vele beszélgetni is. Ő mindig meghallgatja. Nem úgy, mint apa és anya, akik folyton sietnek, nem érnek rá, s ezt mondják:

– Jó, Rézi, majd kicsit később elmeséled, mi történt az iskolában.

Vagy ezt:

– Ühüm... Igazán érdekes, aha... – de Rézi látta, hogy bizony apa és anya oda se figyel arra, amit mond.

– Ne haragudj, kislányom! Annyi a dolgom, de hétfvégén mindent megbeszélünk, jó?

Ó, ezt hányszor hallotta már!

– Tudod, Masni, arra gondoltam, ha elmennék itthonról, senkinek sem hiányoznának – sóhajtott szomorúan Rézi.

Magához húzta kis barátját. Masni dorombolni kezdett. Rézi mély álomba merült.

– Rézi, menjünk együtt világgá! – szólalt meg Masni.

– Te tudsz beszélni? – csodálkozott Rézi.

– Persze, hogy tudok!

– Így igaz – szólalt meg ekkor Rézi plüss kutyája, Csitcsat. – Amint látod én is tudok beszélni! Nem is értem, hogy ezt a macskát miért vettek meg neked?! Pedig te inkább egy igazi kutyát szeretted volna! Ráadásul ez a szőrös macskajancsi most kiszorított engem az ágyból! – mordult Csitcsat Masnira.

– Ne haragudj! Téged is szeretlek! Csak ne veszekedjete! Legalább ti ne! Elég sokszor kell hallgatnom apu és anyu civódását. Legalább ti legyetek az én jó pajtásaim! Az iskolában úgyszincs barátnőm...

– Miért? – érdeklődött Masni.

– Mert én egy kicsit más vagyok, mint a többiek. Mert én beszélgetek a fákkal, virágokkal, játékokkal... A tanító néni azt mondta, nagyon élénk a fantáziám és időnként mesevilágban élek. Ezt nem igazán tudom, hogy mit jelent... Jó vagy rossz?

– Persze, hogy jó! – mondta Csitcsat. – Ha nem lennél ilyen, akkor nem tudnál velünk most beszélgetni.

Masni helyeslően bólogatott.

– Induljunk el együtt, keressük meg az „elfelejtett szavak” szökőkútját! – rikkantotta Csitcsat. A múltkor hallottam erről a kútról. Ott megtaláljuk azokat a szavakat, amiket a szüleid már rég nem mondtak ki. Lehet, hogy rájönnek arra, milyen fontos, hogy meghallgassanak téged, beszélgessenek veled.

– De honnan tudom, hogy mely szavakat kell elhoznom?

– Ne aggódj, lesz ott segítség, meg persze mi is ott leszünk veled – dorombolt kedvesen Masni.

– Akkor induljunk! – mondta Rézi.

Visszaszaladt Micikéért, a kedves babájáért. Elindult a kis csapat. Egy bolthoz értek.

– Rézi, mi van kiírva erre az épületre? – érdeklődött Masni. (Ugyanis csak Rézi tudott olvasni az egész kompániából.)

– **Szó-vi-rá-gok bolt-ja** – olvasta hangosan.

– Az meg mi? Vajon mit lehet itt kapni? – érdeklődött Masni.

– Virágról már hallottam, de mi lehet az a szóvirág? – mondta Csitcsat.

Ekkor kinyílt a bolt ajtaja és egy borzas fej kukkantott ki.

– Sok fölösleges cifraság a beszédben a szóvirág – mondta a borzas fej tudálékosan.

– Ki vagy te? És ha felesleges dolog, akkor miért árulod? – kérdezte Rézi.

– Kócoska vagyok, és azért árulom, mert vannak, akik még használják. Igaz, lehetne egyszerűbben is bizonyos dolgokat elmondani, de vannak, akik ezekre esküsznek – vigyorgott elégedetten. – Mindent a kedves vevőért! Cikornya, cifraság, túlzás, egy kis sallang... ez itt mind kapható.

– Hát, én ezt nem nagyon értem – mormogta Masni.

– Én sem – vallotta be Csitcsat.

– Biztos azért nem értjük, mert még kicsik vagyunk – mondta Rézi. – Meg persze mi nem használunk ilyen szavakat.

– Így igaz – bólogatott Kócoska. – Ti hová mentek?

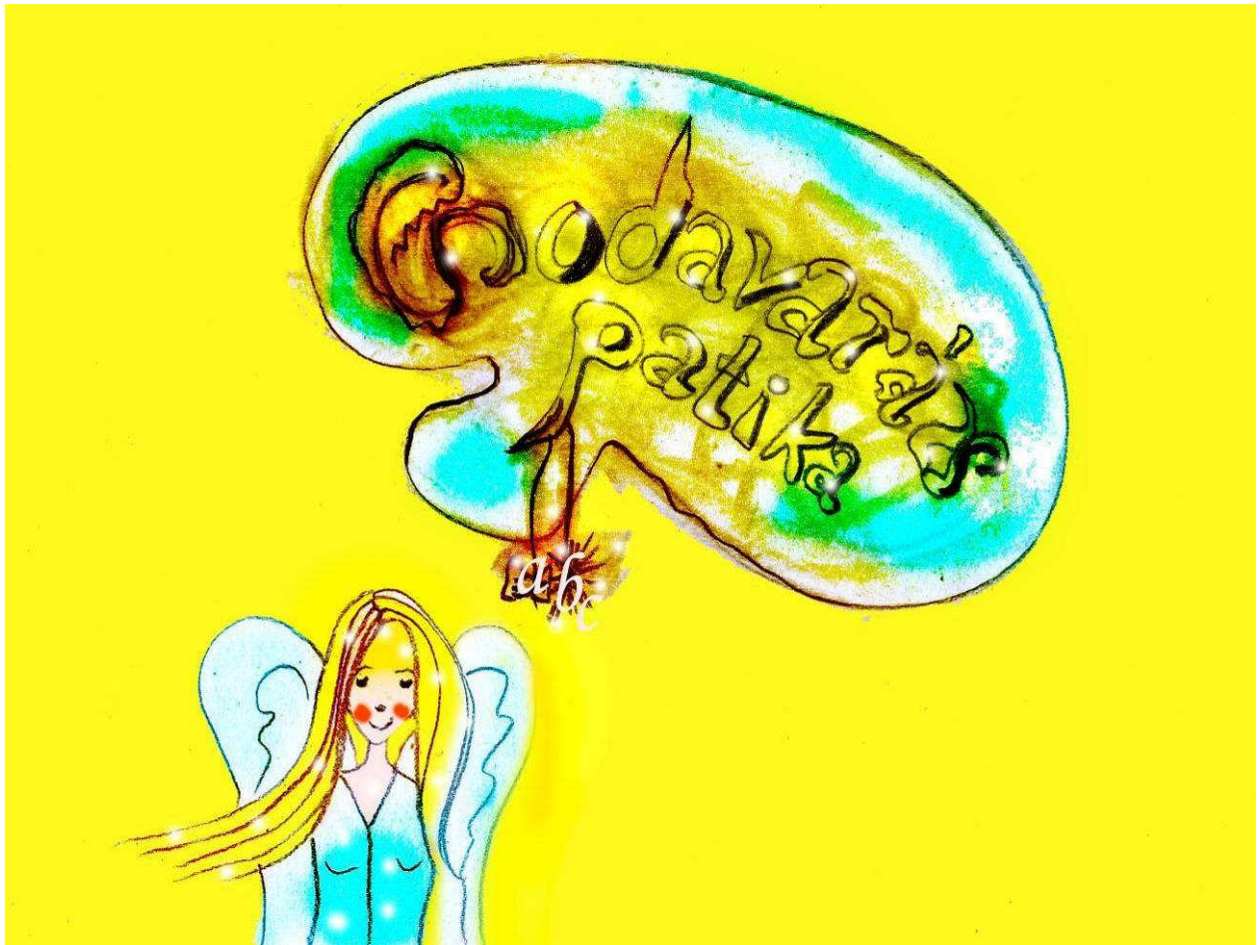
– Keressük az „elfelejtett szavak” szökőkútját – válaszolta Rézi.

– Valamit már hallottam erről a kútról. Lehet, hogy nekem is inkább elfelejtett szavakat kéne árulnom?! Veletek tarthatok?

– Persze! Gyere velünk! – válaszolta Rézi.

Elöl ment Rézi Micikével a kezében, utána Masni és Csitcsat, a sorvégén pedig Kócoska.

Hamarosan egy különleges patikához értek. Ez volt ráírva: **Csodavarázs Patika.**

Rézi, felolvasta a többieknek, majd így szólt:

– Ide menjünk be! Vajon mit lehet itt kapni?

– Mit, mit!?! – okoskodott Csitcsat. – Minden csodás varázsos bigyót...

Ekkor az ajtó ekkor magától kitért. A pult mögött egy tündérféleség állt.

– Varázslatosan szép napot! – köszönt a belépőknek.

– Ööö... varázslatosan szép napot! – mondták együtt.

– Te ki vagy és mit árulsz? – kérdezte Rézi.

– A nevem Frufru. Csupa varázslatos, csodadolgot árulok. Például: átvarázsolószert – ha átváltozni szeretnél, madárhangos fütyülőt, ha vidám hangulatra vágysz, szép szavak könyvét, hogy kedveskedj másoknak, napsugárkapszulát, ha hiányzik a nap vagy épp szomorú vagy, kelekótyaszirupot, ha vidámságot szeretnél... és sorolhatnám.

– Ó, ezek fantasztikusan jó dolgok! Át tudnád Micikét is varázsolni? – kiáltotta Rézi.

– Persze! Egy csepp ide, egy csepp oda... – Micike egy igazi tündérré változott!

– Na végre! Már én is úgy szerettem volna beszélni, mozogni, pörögni! Köszönöm, Frufru! Köszönöm, Rézi! – visítózott Micike.

– Ez bepörgött – mondta gúnyosan Csitcsat.

Micike rosszállóan nézett rá.

– Na de Csitcsat! Viselkedj!

– Kár volt átvarázsolni – morgott Csitcsat.

– Elég! – zárta le a vitát Rézi. – Hallottál már, kedves Frufru, az „elfelejtett szavak” szökőkútjáról?

– Igen! Innen már nincs olyan messze. Ha megengeditek, veletek tartok, mert frissítenem kell a szép szavak könyvét. Az „elfelejtett szavak” szökőkútban biztos kincsekre lelek majd.

– Gyere, tarts velünk! – rikkantotta Rézi.

Elöl ment Rézi, mögötte pörgött-forgott Micike, utána Frufru, majd Masni és Csitcsat, a sor végén pedig Kócoska bandukolt. Micike énekelni kezdett:

Elindult a kis csapat,
Megtalálják-e az áhított kutat?
Egy, kettő, három, négy, öt és hat,
Keresik ama csoda szökőkutat.

– Na, pont ez a habókos hiányzott nekünk! – dűnyögött Csitcsat.

Aztán egy idő után mindenki dúdolni kezdte Micike dalát.

Egyszer valami furcsa hangot hallottak. Megálltak, fülelni kezdtek. Surrogást, burrogást, csippenést-cseppenést hallottak.

– Vajon mi lehet ez? – kíváncsiskodott Micike.

– Lehet, hogy a szökőkút hangját halljuk – vélte Rézi.

A kút volt az – majd a surrogás, csippenés, csöppenés után csengő-bongó dalolást hallottak:

„Elfelejtett szavakat” őrzök én,
Odalent a kút mélyén.
Ha megtalálod,
van remény, van remény.
A szavakat elviheted,
Biztos jó hasznát veszed.

A csapat kikukucskált a fák rejtekéből és meglátták a régi, de pompás szökőkutat. Kikövezett út vezetett oda. Körben aprócska kőszobrok díszítették. Időnként felspriccelte a szavakat, majd újra dalolni kezdett.

– De szép vagy! – kiáltotta Rézi.
– Köszönöm, kedves Rézi!
– Honnan tudod a nevemet? – érdeklődött a kislány.
– Én mindent tudok! Azt is, hogy barátaiddal azért látogattál meg, hogy néhány szót haza vigyél a szüleidnek. Olyanokat, amiket rég nem mondtak ki, és neked ezek nagyon hiányoznak.
– Valóban! – ámult Rézi – te tényleg mindent tudsz! Honnan tudom, hogy mely szavakra van szükségem?
– Tudni fogod! Kicsit lassabban lövellem fel a szavakat, így el tudod olvasni. Érzed majd, melyek hiányoznak.
Lassan, csepről-csepre jöttek a szavak. És valóban! Rézi érezte, mit kell a táskájába tennie.

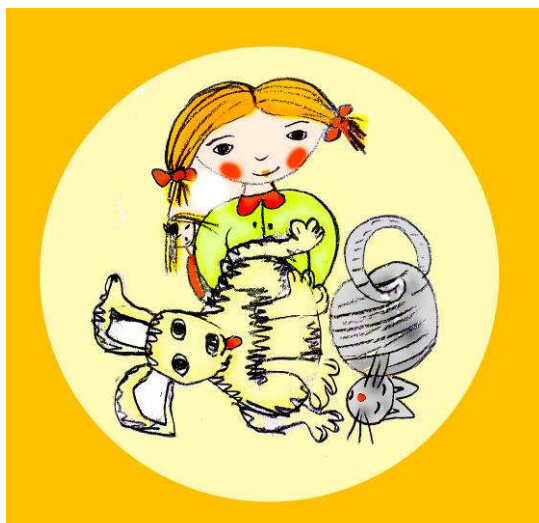
„Szeretlek, kedves kislányom, ügyes vagy, remek, boldog vagyok, ez igen...”

Amikor összegyűjtötte a szavakat, elégedetten felsóhajtott. „Igen-igen! Ezekre van szükségem!” Ekkor felriadt álmából. Masni mellette szuszogott, Csitcsat és Micike ott feküdt az ágyában.

Anya lépett be.

– Kedves kislányom! Ébresztő! Nagyon szép napunk lesz, érzem!
– Anya! Szeretlek! – kiáltott boldogan Rézi.
– Én is szeretlek! Boldog vagyok, hogy ilyen ügyes kislányom van. Tudom, mostanában nem értem rá, de mától minden másképp lesz!
– Igen, minden másképp lesz! – sóhajtott Rézi.

Észrevette, hogy a kistáskája, amibe az elfelejtett szavakat rejtette, nyitva, üresen fekszik az ágya mellett. Az elfelejtett szavak útra keltek... megérkeztek anyukához.

Katica karácsonya

Zenefóniában, a hangjegyek birodalmában karácsony előtt nagy volt a zenebona, hangzavar. Mindenki hangolt, dúdolt, dalolgatott, készülődött az év egyik legszebb ünnepére, a karácsonyra. Csak Hangjegyecske ült szomorúan.

– Te miért lógatod az orrod? – kérdezte Pentatónia.

– Szerinted van, aki még a mai világban hangjegyeket, kottát, zenét ad ajándékba? Mindenki rohan, vásárol...

– Hát persze, hogy van! – vágta rá Pentatónia. – Hisz a zene, a dallam is fontos! Nem lehet dal nélkül élni! Az olyan lenne, mintha színek nélkül élnénk! A dalokra szüksége van mindenkinek. Ez teszi szebbé, különlegesebbé az ünnepeket.

– Nézd a karácsonyfákat! Milyen gyönyörű színes díszeket aggatnak rájuk. Van, aki piros, van, aki aranyszínű gömböket tesz a fenyő ágára – kiáltotta Violinka.

– Mindig énekelnek az emberek – mondta Szinkópa kisasszony. – Ha szomorúak, ha vidámak... A zene megkönnyíti a lelket. Kiéneklük magukból a szomorúságot, a vidámságot – kontrázott rá Szekundka.

– Ne búslakodj, kis Hangjegyecske! Fülelj, nézz! S meglátod, hogy nagy szükség van ránk – bólogatott Tercecske.

– Ilyenkor decemberben, útrakelnek a dallamok. Boldogságot visznek mindenkinék – lépett be Zenefónia királynője, Oktávia. Az embereknek ilyenkor sokszor eszükbe jutnak rég elfelejtett dallamok, gyerekkori énekek... ebben mi, hangok segítünk. Ott motoszkálunk az emberek fejében, segítünk, hogy keressék az elfeledettnek hitt énekeket!

Amíg a hangjegyek birodalmában ez történt, a Földön Katica szomorkodott a szobájában. Itt a karácsony és ő még semmit sem vett a szüleinek, testvérének. De hát miből is vett volna! Az osztályban a többiek vidáman mesélték arról, ki mit vásárolt a zsebpénzéből szüleinek a karácsonyi vásárban. Neki zsebpénze sincs. Amint búslakodott, álomba merült. Álomtündér megsimogatta Katica arcát s így szólt:

– Ne sírj, Katica! Nem csak a pénzen vett ajándéknak lehet örülni! Készíts meglepetést! Az iskolában annyi szépet tanultál!

Újra megcirógatta Katica arcát, aki ekkor felriadt.

– Ez az! – kiáltott fel. – Hogy ez eddig miért nem jutott az eszembe?!

Fiókjából elővette ceruzáit, szalagjait, tobozkáit, gyöngyeit, s mindent, amit ide rejtett, hogy jó lesz majd valamire. Hát most jó lesz!

Dúdolgatva nekiállt a munkának.

„Szálljatok le, szálljatok le karácsonyi angyalok...”

Apukájának szép karácsonyi képet rajzolt, s ráírt egy kis karácsonyi verset. Öccsének tobozból manócskát készített, aminek a fején egy piros kis manósapka díszelgett. Anyukájának tortapapírból angyalkát hajtogatott, s azt felragasztotta egy szép kék papírra, az angyalok köré apró hópihéket ragasztott. A hátuljára a legszebb írásával ráírta a „Szálljatok le, szálljatok le” dal szövegét, s kis hangjegyeket rajzolt köré.

A nagyszobából egyszer csak megszólalt a kisharang, jelezve, hogy be lehet menni, megjött a Jézuska. A család a fa körül állt. A fán szalmaangyalok, szaloncukor és habcsók is volt. Édesapa meggyújtotta az apró gyertyákat.

– Fogjuk meg egymás kezét! – szólt Anyuka.

Ekkor Katica elkezdte énekelni a Kiskarácsonyt. Szülei meghatódva néztek rá, s ők is bekapcsolódtak az éneklésbe. Idén szükösre sikeredett a karácsony. Apu elvesztette a munkáját, és most csak anyuka dolgozott. A gyerekeknek kis apróságokra futotta. Katica átnyújtotta a saját készítésű ajándékait. A szülők boldogan néztek Katicára. A kislány magához szorította a rongybabát, amit anyukája varrt neki.

– A karácsony akkor szép, ha az ajándékokban benne van a szívünk is – szólt Apa. – Énekeljünk még!

Elénekeltek néhány rég nem énekelt karácsonyi dalt, s mosolyogva nézték egymást.

Aztán család leült a karácsonyi vacsorához.

– Na látod, Hangjegyecske! – szolt Oktávia. – Még mindig szükség van ránk. Mindig vannak, lesznek olyanok, akik szívében szeretet van, s ezt dalokkal fejezik ki, ezt ajándékozzák egymásnak. Nincs szebb az együtt éneklésnél! A közös ének átmelegíti a szíveket, közelebb hozza egymáshoz az embereket. A zene simogat, átölel... Nem mindig a pénzen vett ajándék boldogít, ezt jól jegyezd meg!

Hangjegyecske vidáman hallgatta Katicáék közös énekét. Megértette, hogy a dalra, zenére mindig szükség van s lesz, csak úgy, mint a színekre. Mert színek, dalok nélkül szürke és unalmas lenne az élet.

Napvirág

A Napvirág a réten körülnézett. Gyönyörű sárga szirmait felborzolta, hogy még dúsabbnak, szebbnek láthassa mindenki, aki arra megy. A nap sugaraival meg-simogatta. A kis virág kihúzta magát, egyenes derékkal állt. Kimagaslott a többiek közül. Csend volt, csak a méhek kezdtek dongani körülötte. A szellő lágyan ringatta a virágokat, óvatosan, nehogy eltörje a szárukat. A többi virág is vidáman tekintett körbe, élvezték a szellő puha érintését, a nap simogatását. Új nap, új remény – minden virág ezt gondolta. Hátha történik valami velük, valami jó, valami szép.

Hamarosan gyerekek érkeztek kis kosárával, és virágokat, gombákat gyűjtögettek.

– Milyen szép ma a rét! – kiáltott fel az egyik.

– Igen, ma mintha minden virág szebb lenne! – mondta egy kislány.

A nap egyre melegebben tűzött, a virágok egyre szomjasabbak lettek. A gyerekek a leszedett virágokkal, az összegyűjtött gombákkal hazaindultak. A réten maradt virágok szomjasan kókadoztak, nagyon vágytak egy kis esőre, hogy felfrissüljenek, s újra kihúzott derékkal várják a következő napot. Az eső azonban csak nem akart esni. Sóhajtoztak, csendben beszélgettek, hisz az erejük egyre fogyott.

A Napvirág mesélt nekik, biztatta őket, nem hagyta, hogy elkeseredjenek. Szébbnél szébb történeteket talált ki, időnként mosolyt csalva a többi virág szirmocskájára. Ő jól tűrte az erős napsütést, hisz a neve is ezért lett **Napvirág**. Esteledett, a virágok kicsit összebújtak, s reménykedtek, hátha holnap lesz egy kis eső. A Napvirág egy altatódalt énekelt nekik, hogy minél hamarabb álomba merüljenek társai.

Napvirág vagyok,
szeretem a napot.
Szirmom sárgán ragyog,
én a napvirág vagyok.

Társaim is szeretnek téged,
de ők már eső után epednek.
Segíts rajtunk, kedves esőfelhő!
cseppeidtől minden virág szebbre nő.

Úgy látszik az esőfelhő meghallotta és megsajnálta a szomjazó virágokat, mert hajnalban lassan szemerkélni kezdett az eső. A virágok szürcsölgették a finom esőcseppeket. Vidáman beszélgettek, igazgatták szíromruhájukat. Mindenki szebb akart lenni a másiknál. A Napvirág csendben figyelte társait, akik most nem is figyeltek rá, csak magukkal voltak elfoglalva. Aztán amikor már jól teleítették magukat, az eső is elállt, a nap kisütött. A nap a Napvirágot szeretettel megsimogatta, a többieket azonban megszidta.

– Ejnye, hát elfelejtettétek már, ki mesélt nektek? Ki tartotta bennetek a lelket, amikor nagyon el voltatok keseredve? Ki énekelt altatót? Ki kérte a felhőt, hogy itasson meg benneteket?

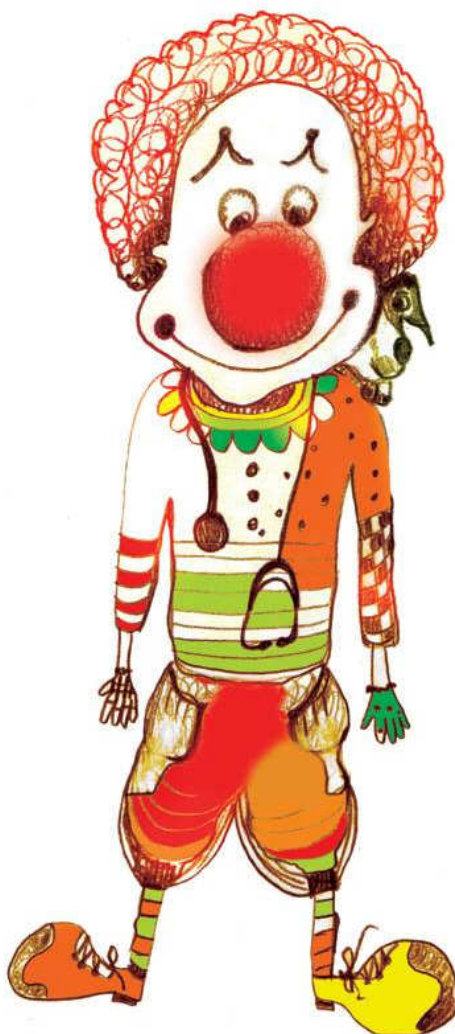
A virágok elszégyellték magukat, lehajtották fejcskéjüket.

Aztán a Pipitér halkán bocsánatot kért a maga és társai nevében.

A kis Napvirág mosolygott, kihúzta magát, megszokta már az időjárás szeszélyességeit, jól tűrte a változásokat, és tudta, nem mindig számíthat hálára. De ő ennek ellenére boldog volt, ha örömet okozott, vagy segíthetett a többiekben.

A Napvirág továbbra is kicsit kimagaslott a többiek közül, s most már minden virág megbecsülte őt.

Rezeda, a bohócdoktor

Halk nyögés, sóhajtozás hallatszott. Honnan jöhet ez a hang? Rezeda kíváncsian elindult a nyögdecselés irányába.

- Ki sóhajtozik? – érdeklődött halkan.
- Ki, ki?! Hát én!
- És ki az, az „Én”? Hol van az az „Én”?
- Ha lehajolsz egy kicsit, akkor láthatsz.

Rezeda lehajolt és a széksor mögött meglátta „Ént”. „Én” nem volt más, mint egy barnafoltos plüss kutya.

- Hogy kerülsz ide a kórház folyosójára?
- Micikével jöttem ide vizsgálatra. Sokat kellett várni. Egyszer csak jött egy fehér köpenyes és elvitte magával Micikét. Én meg itt maradtam. Micike vára-

kozás közben letett a székre és rajzolni kezdett. Amikor a köpenyes felkapta, akkor én ide a székek mögé csúsztam. Au! Kihúznál? Nagyon fáj már az oldalam!

Rezeda óvatosan kiemelte a foltos kutyuskát. Az megkönnyebbülten sóhajtott.

– Hogy hívnak?

– Fitosnak. De te ki vagy? Ja, és persze köszönöm a segítséget!

Rezeda pózba vágta magát és vigyorogva mondta:

– Nevem Rezeda,
de nem vagyok ám rozoga!
Orrom piros kislabda,
hajam veres paróka.
Bohócdoktor én vagyok,
arcodra mosolyt csalogok.

Majd a produkció után meghajolt Fitos előtt. A kutyus elnevette magát.

– Igazi mosolydoktor vagy! Még engem is megnevettettél, pedig nincs jó kedvem.

– Tudod – kezdte Rezeda –, a kórházban sok kis beteg van. Igyekszem felvidítani őket, enyhíteni, feledtetni legalább egy kis időre a fájdalmukat, szomorúságukat. Gyógyír a nevetés, a vidámság. Mosolycseppet adok, cserébe cseppmosolyt kapok.

– Ó, ez nagyon szép dolog! Igaz, én nem vagyok beteg, de szomorúnak szomorú vagyok – hajtotta le a fejét. – Nekem is segítesz? Meg kell találnom Micikét! Tudom, hogy nagyon bánatos nélkülem!

– Persze! Ülj ide a vállamra és induláás!!! Nyomozásra, kutatásra fel!

Rezeda keresgélés közben vidám dalocskát dúdolt. Fitos csodálkozott, hogy milyen nagy ez az épület. Itt aztán nem lesz könnyű megtalálni Micikét. Hamarosan egy kórteremhez értek, a szobában gyerekek feküdtek és mindegyikük arca sápadt és szomorú volt. Azonban ahogy meglátták Rezedát, felültek az ágyukban és kiáltozni, tapsolni kezdtek.

– Itt van Rezeda, aki nem rozoga! – kiabálták.

Rezeda dalocskával, bűvész-trükkökkel, kedves versikékkal mulattatta a kis betegeket.

– De cuki kutyád van! – mondta az egyikük. – Ő a mai segítő?

– Nem! Keressük a gazdiját, akit Micikének hívnak. Nem hallottatok róla? Ma hozták be és sajnos elveszítette a kedvenc kutyusát, Fitost. Fitos is nagyon bánkódik, nézzétek, milyen szomorú a szeme!

Fitos igyekezett minél gyászosabb képet vágni.

– A hármaskórterembe hoztak új beteget – válaszolta az egyik fiúcska. – Lehet, hogy ott megtaláljátok. Általában odakerülnek az újak. – Ő már régóta fekszik itt és nagyon jól ismeri a kórház minden zegét-zugát, szokását.

Hamarosan ott álltak a hármaskórterem előtt. Fitos izgatottan ficáncolni kezdett Rezeda vállán. Beléptek, Fitos meglátta Micikét, aki sírdogált, anyukája pedig vigasztalta.

– Mindjárt visszamegyek a váróba, megnézem, hogy ott van-e Fitos. Vagy lehet, hogy valaki leadta a portán...

Ekkor Micike is észrevette Rezeda vállán a kutyáját. Nevetve tapsikolni kezdett.

– Ott van, ott van! Kedves Fitos! Gyere gyorsan az ölembe! Köszönöm, hogy megtaláltad és idehoztad kedves... – itt megállt.

– Rezeda, aki nem rozoga – hajolt meg Micike előtt. – Örülök, hogy segíthetem. Én vagyok a kórház mosolyfelelőse. Jót beszélgettem Fitossal. Nagyon szomorú volt, hogy elvesztetted, és megkért, hogy segítek neki megtalálni téged.

Micike elgondolkodott, hogy ez a vörös hajú, piros orrú, hogy tudod beszélgetni Fitossal. De ez most mindegy! Fő, hogy itt van kedvenc kutyuskája. Boldogan ölelte magához a kis kedvencét, és tudta, így sokkal könnyebb lesz kibírni néhány napot a kórházban. Rezeda is megígérte, hogy gyakran bekukkant majd hozzájuk egy kis mókázásra. Hisz egy csepp vidámság, mosoly csodákra képes, segíti a gyógyulást.